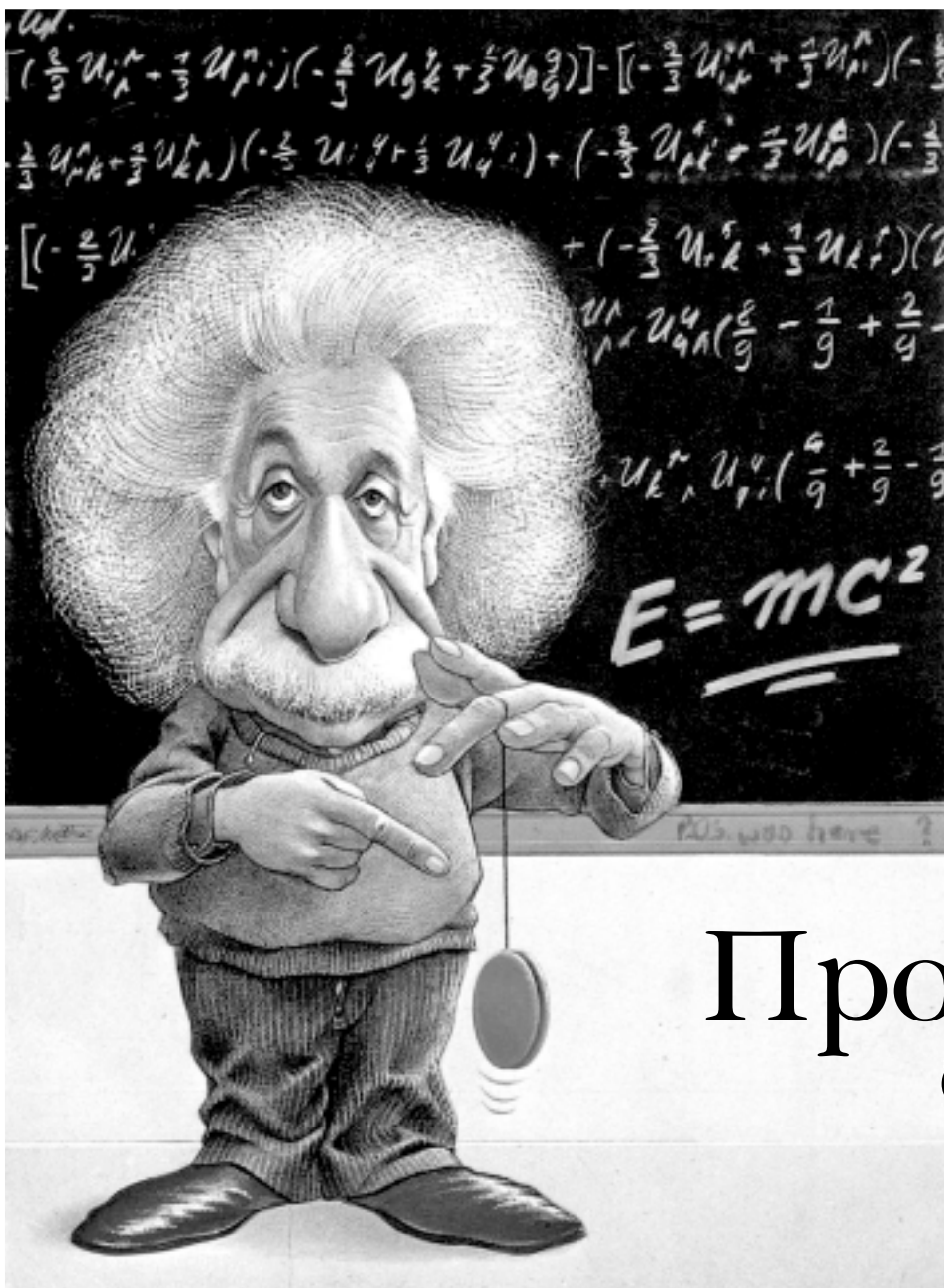

„Казваше още на народа: „Когато видите облак да се издига от запад, веднага казвате: „Дъжд ще вали“, и така става. И когато духа южен вятър, казвате: „Ще стане жега“; и става. Лицемери! Лицето на земята и на небето знаете да разтълкувате, а това време как не знаете да разтълкувате?“ (Лука 12:54-57)

Променящият се свят

или отново за постмодернизма

П-р Пламен В. Петров

то в силните западни държави и САЩ, че светът не върви към по-добро и науката не е средство, способно да разреши проблемите на човечеството. Въпреки нея има замърсяване, ядрена опасност, химически оръжия, СПИН, птичи грип, биологични оръжия. За решаването на тези проблеми се източват от държавните бюджети огромни суми пари, без никакъв контрол, а и без никакви реално постигнати резултати. И е много възможно именно научните институти да са създали тези проблеми, които сега се опитват да решават...

Все повече и повече хората не приемат абсолютите.

Има само частични истини, всичко е субективно, относително. Ако някой твърди, че има пълната истина, става смешен. И е наричан фундаменталист. Всичко, в което някой вярва, е истина.

Истината е истина само за една култура или общност - православна истина, адвентна истина, петдесетна истина, ромска истина.

Изчезват големите идеали и не се възхваляват вече от големите примери.

А такива примери в 20 век не липсваха. Един Нелсън Мандела, Махатма Ганди, Майка Тереза, Индира Ганди дори са непознати. Подиграват се на Васил Левски и Христо Ботев. Появяват се скандални карикатури на Мохамед и Исус Христос. Какво значи някой си? Няма авторитети. Няма общественици и народни будители. Не уважаваме никого. Това е постмодерно мислене, проникнало в душите!

Личността не харесва религиозните институции.

Но пък е отворена за духовното. Налице е желание за бягане от света, за отричане от гивия материализъм, за промяна на живота, за еко и здравословни промени. Много православни млади хора стават монаси. Практикуват се спорт,

в Южна Америка. Дори и дже или три църкви в един град не се интересуват една от друга.

2. Все повече хората мислят само за своя вътрешен духовен свят. Не се интересуват от проблемите на институцията църква. Не проявяват интерес към църковната йерархия и гледат с подозрение на централното ръководство, което самите те са избрали с голямо мнозинство.

3. Адвентните постмодерни хора са небрежни към прецизирането на доктрините и споровете дали гумата в оригинала на гръцки е една или друга не ги вълнува в повечето случаи.

4. Църковната дисциплина и наказателните мерки на църквата все повече не плашат и не са коректив. Все по-често някой млад човек откровено казва: „Аз сега ще се ожена по непозволения начин, вие ще ме изключите от църквата и след една година пак ще ме приемете... Какво толкова?“

5. Разклаца се църковната идентичност. Дали другите църкви са „Вавилон“ и ние сме единствено правата? Другите общества не очертават ли също път за спасение? Кой ни е дал монопол върху небето? - това ще донесе най-големи проблеми на православната църква и на Църквата на адвентистите от седмия ден, защото те имат претенции за своя уникалност. Католическата църква и повечето протестантски конфесии са по-адаптивни и гъвкави в това отношение.

Може този постмодерен начин на мислене все още да не ви притеснява. А може би мой вече подкапава собствената ви вяра и убеждения, докато не го усещате. Разбира се, няма модернист или постмодернист в чист вид. Всеки от нас е една смесица. Ние също сме станали по-различни от времето, когато повярвахме. А това вече може да е проблем.

Друг смущаващ проблем става все по-различно разбиране за толерантността.

Традиционно разбиране е: „Да признавам, да уважавам възгледите и действията на другите, без да ги споделям.“ Приемам, че има различни хора, и им уважавам правото сами да избера какви да бъдат. Не ги осъждам.

Редица текстове в Библията препоръчват таква толерантно отношение към различните.

„Никому не връщайте зло за зло; промисляйте за това, което е добро пред всичките човеци; ако е възможно, доколкото зависи от вас, живеете в мир с всичките човеци. (Рим. 12:18)“

Постмодерно разбиране е: не е достатъчно да позволиш на другия да прави каквото си иска, трябва и да кажеш, че той е едновременно прав, че неговите възгледи са толкова правилни, колкото твоите.

Това е новата толерантност. Ето това е страшното.

Видях как папа Йоан Павел II целува Корана при едно свое посещение в някаква арабска страна. Това е недопустимо. На практика за мюсюлманите това означава, че папата признава Мохамед за пророк.

...Тогава и хомосексуалният е прав, и лезбийката е права, и наркоманът е прав, и престъпникът е прав, и акохоликът е прав.

И тогава евангелското влияние е безмислено и излишно, щом и те са прави.

Ето част от проблемите, които ни се очертават като на християни:

1. Библейската истина според нас е единствената истина.

„Вижте сега, че аз съм аз; и освен Мене няма Бог... (Вм. 32:39)“

Постмодерното разбиране е:

1. Не можете да кажете, че в Библията е единствената истина. И Коранът е истинен, и окултните книги са истинни...

Продължава на стр.6

С тези думи Господ ни задължава да разпознаваме времената, в които живеем, и да се съобразяваме с тях. В миналото много поколения са живеели при едни и същи, повтарящи се условия, а сега, в рамките само на едно или две поколения, се извършва гигантска промяна в начина на мислене. Това неминуемо влияе на църквата и поражда конфликти.

Появила се по Божия воля, адвентната църква е и до известна степен повлияна от течението на модернизма, донесен от Френската революция. Модернистичното поколение вярва в непрекъснатия прогрес на човешкия разум и общество. Очаква се науката да преодолее и старостта, и болестите, и проблемите, и даже смъртта. Рене Декарт като че ли е най-популярният изразител на идеите на модернизма с неговата крилата фраза: „Мисля, следователно съществувам.“

Църквата ни фактически изпълнява функцията на един отпор на атеизма, който тогава започва да става тотален поради възхода на науката. Тя се появява едновременно с еволюционната теория на Чарлз Дарвин и представлява обществото, най-голям противник на еволюционната хипотеза. Ние сме запалени креационисти!

Въпреки че отричаме 90% от тезите на модернизма, отдавайки абсолютен приоритет на Бога, Исус и Библията, сме в огромна степен повлияни от модернистичните тенденции, колкото и невероятно да звучи това. Четем и разглеждаме Библията, като акцентуваме изключително на разума и логиката. В Църквата на адвентистите от седмия ден са много популярни темите за науката, връзката между нея и Библията, а законите на природата се разглеждат

като Божии закони.

Харизматичните петдесетни общества търсят емоции, традиционните църкви - православна и католическа, залагат на традициите. Ние, адвентистите, търсим здравия разум в Библията и вярата. Твърдим, че Святият Дух работи чрез човешкия интелект. И за да бъде човек адвентист, е безспорно от полза известна интелигентност. Един просветен християнин би трябвало да има и интелигентна вяра, вяра, отговаряща на предизвикателствата на 21 век.

Но такаъв беше светът, в който живяхме.

Днес вече нищо не е като преди.

Днес, и то за кратко време, светът се промени толкова, че идеите на модернизма са вече все по-неприемани. Теорията за неопределеността на елементарните частици и теорията на относителността на Айнщайн се пренасят от химията и физиката в обществото и му действат убийствено. Стига се до всеобщ морален релативизъм. Вече няма морални стандарти, няма твърди принципи, всичко е култура, обстоятелства и т. н. Заражда се едно ново явление - постмодернизъмът. Това понятие се употребява първоначално предимно в сферата на изкуството, но постепенно се превръща в многопосочна световна тенденция.

И както предишното течение (модернизъмът), е оказало влияние върху църквата, така и новото явление се превръща в неин проблем, независимо дали искаме, или не.

Някои характеристики на постмодернизма

Започва да доминира разбирането, и